

DE NIJE MANTEL VAN JANTIEN VELD

Jantien Veld is 't scoonmaeken dikke zat. Wat 'n waark, wat 'n waark! En ze moet et heugdzaeke-lik allient doen, want Jan helpt wel es een haandtaast mit, mar die het zien eigen waark ok. Gister zee die nog: „Hool der dan mit op meenske, a'j der gien aorigheid meer an hebben. Ik zie der toch niks van heur, a'j et now daon hebben of niet". „Foel", zee Jantien, „foel... die manluden!" Mar ja, ze is 't goed zat! De kaemer is klaor, mar now moet al die hokketroep nog... As Jantien even in de aachterdeure staot en de schaopebloempies bluien zigt in de blieke, dan zol ze der wel graag es uut willen. Al was 't mar veur een dag. Zo hielemaole es even van alles of wezen! Ze kikt es bij heur rok langes en ze daenkt: „Bah, wat een vies, vael ding". Now ja, in 't schoonmeken bij'j ok niks nut vanzels. Mar zie wil trouwens toch es wat nijs hebben. Een nije jurk en ok een nije mantel. Daor is ze neudig an toe. Ze zal der es mit Jan over praoten, vanaovend as 't waark daon is.

Aovends as Jantien de koffie inschonken het en een stokkien koeke ofsmeden, dan begint ze veurzichtig over nije kleren te praoten. Jan zit te kraantelezen en heurt blikber niks. Mar Jantien tjaantelt mar deur over een nije mantel. Dat wodt Jan toch te vule en hij graanst: „Meenske zemel toch niet zo. Hael dan een nije mantel as dat zo neudig is. Gao naor de winkel en hael iene op, der bin genoeg te kriegen hier in 't dorp. Mar ie kommen me niet mit zoen mal bont nijmoodsding thuis, as aere vrouwluden wel an hebben tegenworig".

Onder Jan zien verhael is buurvrouw Joukien der in kommen. Zie het nog-krek heard wat as Jan zee. „Ik dochte, dat ie niet naor aere vrouwluden keken, Jan", knees ze. „Doe 'k ok niet, mar daoromme zie'k nog wel es wat". is Jan zien bescheid. Ja, ze mosten now niet mienen, dat ie nargens verstaand van hadde! „Now, ie gaon mar naor Wieggersma Jantien, die het degelik spul en da's een beste kerel, die zal je niet bedonderen", zee Jan. Mar Joukien zigt aandere meugelikheden! „Waaromme gao'j niet es naor Liwadden Jantien, of naor Amsterdam? Ik wil wel mit je henne, as Jan 't niet wachten kan". „Noar Lidwadden of naor Amsterdam" wat zal dat now betekenen meenske, der bin hier ommes maantels zat. En butendat, jim naor Amsterdam?

Dat vertrust ik lange niet!" „Ja mar Jan, as Joukien now mit mij gaot naor Liwadden, dat kan toch wel? Dat is ok nog gezellig en 't is er stokken goedkoper as hier en vule nijmoodser". Dat leste dat hadde Jantien niet zeggen hoeft, want zo nijmoods hoeft et veur Jan niet. „Now, as 't veule goedkoper is en evenzo goed, dan zo'k zeggen, doe et dan mar, gao dan mar es in Liwadden kieken, dan bi'jm der ok es uut. Mar ie kommen me niet mit zoen bonte voegelschrikker thuis heur!"

En zo zetten Jantien en Joukien op een mooie zunnige morgen naor de trein. Et is niet zo veer, mar ze hebben de fietsen toch mar mitneuen,

men, die kun ze wel op 't station henne zetten. En op 'e weeromme-reize is 't makkelijk, dan hoeven ze temeensen niet mit een groot pak te sjouwen. Op et perron staon al een hiele protte meensken. Heden, wat is der toch een boel volk onderweegs. Manluden mit aktetassen opscheuten jongen mit lang haor en niks te hemmel, mar ok petieteerige hipperties, mit lange slaanke bienen onder de minirokkies uut, waor as Jantien en Joukien mit een scheel oge naor kieken. Ja... die tied hebben zij had! Vroeger was 't wel hiel anders.

Daor is de trein, now zal 't wezen. Ze stappen in en gaon zitten, as reizen ze alle daegen. Tegenover heur zit een dame, die glad over heur henne kikt. „Et is krek a'k de kousen gedrijd an hebbe, zo kikt dat meenske", daenkt Jantien.

Vuus te gauw naor heur zin bin ze in Liwadden. Heden, heden. wat gaot dat toch hadde! Mit mekaer in de raam stappen ze over 't Zaa-laand op 'e winkelstraoten an. Op heur gemak bekieken ze de etalases. Now, now, der is hier wat te koop heur. Zie kun alles wel nij kriegen as ze dat willen. Mar de pries vaalt heur of. Der bin ok wel dingen, daor staot niks bij.

Een aentien veerder zitten meensken aachter de raemen te koffiedrinken mit een taartien der bij. Toe mar, zo mar midden in de weke! Joukien stot Jantien es an. „Kiek es dat liekt mar goed hee, zu'we der ok in Jantien?" Mar Jantien wiefelt nog wat. „Now toe dan mar, ie hebben geliek ok. Ei ja je, we bin vandaeg ok vot en morgen moen we weer an 't scoonmaeken. En ik bin ok al wat mu, aj we gaon der even bij zitten". De koffie is lekker en et taartien mit slagroom nog vule lekkerder. Jantien vuult heur zuver wat plezierig ondeugend, now ze hier zo mar zitten op een daegse dag!

Mar dan willen ze toch naor de maantelwinkels. Ze rekenen of — et spul is knap duur — en ze stappen de stadsdrokte weer in. Een mooie winkel mit een drijdeure gaon ze in. Jantien kikt heur ogen uut. Wat is et hier deftig! Dikke lopers overal over de vloer, ok op 'e trappe en der staon hiele riegels rekken mit maantels in alle-raande kleuren.

Een vriendelik maegien in een mooi zwat jurkien komt bijheur. „Waarmee kan ik u van dienst zijn, dames?" Joukien dot et woord. „Mien buurvrouw komt om een nije mantel, mar ziet zoen bonteniene". „Volgt u mij dan maar naar boven, daar hebben we de rustige kleuren en ook de grote-re maten..." Et damegien trekt Jantien een mooie brune maantel an en Jantien moet veur de spiegel. „Ie lieken er wel tien jaor jonger in!" ropt Joukien. En dat is ok zo. Mar Jantien viendt hem wel wat riekelik duur... „Ja, mevrouw, maar dat zijn de priesen hoor", zegt et damegien. „Het ligt hier allemaal boven de driehonderd gulden. U vindt bij ons dan ook alleen de betere kwaliteiten". Et is Jantien toch te duur, wat zal Jan wel zeggen. De dame kikt al wat strakker, mar ze zegt toch: „Trek

nog de oude pries en 't is een leuke jas. Deze komt op tweehonderdtachtig gulden, maar dan hebt u ook iets moois". Et is een zaacht-grune maantel mit een ronde kraege. Hij zit Jantien as gegeuten, allient de mouwen, daor moet een kleinigheid an veraanderd wodden. mar dat is gauw gebeurd, zegt ze dame. As ze aans! even weeromme kommen kunnen, dan is de maantelwel klaor. Jantien viendt et moet mar angaon, dit is een mooie maantel, niet te zoemers en niet te winters, krek van passe. „Goed mevrouw, dan zullen we deze jas voor u in orde laten maken". De dame ropt een nijster en die goechelt wat mit een maot band. Der komt vuuf gulden bij veur 't ver-aanderen en ze kun doukies an de kassa wel betaalen en dan kriegen ze veuran in de winkel de maantel. „Wat moen we now", zegt Joukien as ze weer op 'e straote staon, „weer koffiedrinken of zu'we naor de Chin os gaon te eten? Ja jonk, lao'we dat mar doen, dan weten we ok es wat dat is en we moen toch waachten er ik hebbe ok wel honger, ieje niet?" Ja, Jantien ok wel as ze eerlik wezen zal, mar naor een Chinees te eten...? Die Joukien kan heur toch ok overal mit reddan! Zo gaon ze naor een huus, mit allemaole vremde krabbels op 'e raemen en daor ga-

on ze in, Joukien veurop. En Joukien bestelt ok wat van zoen kaarte, waar as ze niks van lezen kunnen. „Ei now, wat gefit dat now je, et zal der grif wel goed invalen”. En zo is et ok. „Et eten is slimme lekker, al weten ze hielemaole niet wat et einlik is. „Ie zollen je vingers der bij opeten”, vun Jantien.

As ze et eten op hebben, blieden ze nog even zitten, mar middertied moen ze toch weer vot, want de maantel moet nog haeld wodden en de trein waacht niet! As ze weer in de winkel kommen, betaelt Jantien as een vrouw van de wereld de twiehonderdvuufentachtig gulden an de kassa. Ze krigt een kladdegien mit naor beneden en daor rullt ze dat kladdegien omme veur een grote pepieren zak en daor zit de maantel in. Et is nog een hiele saouw naor de 'e tied. Et duurt mar even en dan staon ze a'weer op et perron in et dorp. Now mar gauw naor de fietsen, de maantel aachterop en dan naor huus. As ze een entien reden hebben, stapt Joukien of, krek veur de winkel van Wie-

gersma. „Lac'we hier ok nog es even kieken je”, zegt ze. Jantein het er niet vule aorigheid meer an, mar toe dan mar. Zie staon goed en wel wat te kieken, as Jantien inienen wat zigt, waar as heur et hatte haost van stille staon blift..!

„Joukien..”, fluustert ze.. „Joukien.. daor hangt mien maantel, kiek toch es, dezelfde kleur, dezelfde kraege en vule goedkoper.. twiehonderdvuufenvetig..!” Mar Joukien is niet slim veraltreerd. „Ei now meenske, wat hindert dat now. A'j mar oppassen, da'j der niks van tegen Jan zeggen, die zigt er toch niks van en dan zeurt ie der ok niet over. Wij hebben toch een mooie dag had, al is't vanzelfs wel een betien zunde”. Jantien viendt et grote zunde, mar 't is waar, ze hebben een mooie dag had en morgen moen ze weer schoonmaeken. En dan fietsen ze naor huus, mit de nije dure maantel.

Ze bin nog mujer as van een hiele dag schoonmaeken..!

Peggy Klinkhaemer